

היטעדון נער

الوقت في الجبال

תיאטרון גשר

במנהרה في النفق

מחזה מאת **רועי חן**

בהשראת "שטח הפקר"

תסריט מאת **דניס טנוביץ'**

בימוי **עירד רובינשטיין**

תפאורה **מיכאל קרמנקו**

תלבושות **אורן דר**

תאורה **אבי יונה בואנה (במבי)**

מוזיקה **רועי ירקוני**

עיצוב סאונד **מיכאל וייסבורד**

תנועה **עמית זמיר**

עוזר במאי לשפה ודיבור **יוני לוקאס**

עוזר במאי **סשה קריינדלין**

בהצגה נעשה שימוש בשיר "אצלך בעולם" - מאיר בנאי.
בהצגה נעשה עיבוד מוסיקלי לשיר "Ahwak" - עבד אל-חלים
חאפז בביצוע של קארין סרויה

מפיק בפועל **דומן קבטנר**

מנהל טכני **מקסים רוזנברג**

הצגה ראשונה: 11 לינואר 2017
משך ההצגה: שעה ו-45 דקות ללא הפסקה
תיאטרון גשר מודה לקרן נירה מקוב ז"ל
על תרומתה בהפקת ההצגה

מנהל אמנותי **יבגני אריה**

מנכ"ל **לנה קריינדלין**

המשתתפים:

יפתח, מילואימניק

מיקי לאון/גלעד קלטור

צליל, סדירניק

עידו מוסרי/הלל קבון

הישאם, חמאסניק

פיראס נסאר

בכיר ישראלי

אלכסנדר סנדרוביץ'

מנסור/בכיר ברשות הפלסטינית/במאי ב"חמניות" (קול)

אסף פריינטא/יובל ינאי

קרנית בר-סלע

קארין סרויה/נעמה פרייס

תומס הנדפילר/עורך ב"חמניות" (קול)

אורי יניב/אלון פרידמן

ריקרדו, מומחה לחיטוב הנשמה

פאולו א. מואורה

חיילת/חברה/אמא/בת

נועה הר ציון

צוות ההצגה:

מנהלת הצגה **טטיאנה סוכנובה/אירינה גרודזינסקי**

תלבושות **מרינה קרסילניקובה, ורה מושקוביץ'**

אביזרים **אולגה ברזינה, אלכסנדר קוז'בניקוב**

איפור **הלנה מרצינובסקי**

סאונד **מיכאל וייסבורד, פליקס שפושניק, מיט זמיר**

תאורה **אלכסנדר סיקירין, אירינה פקטור**

עובדי במה **ואדים איליין, מיכאל ריבקין, כנל דוידוביץ'**

צוות יצור:

תפאורה **יורי סוכנוב ובית המלאכה של תיאטרון גשר**

תלבושות **אלכסנדר גטלין**

אביזרים **אולגה ברזינה**

איפור ופאות **הלנה מרצינובסקי**

"בחיים לימדו אותנו להאמין שיש אור בקצה

המנהרה. אבל במנהרה הזאת, אם יש אור בקצה -

דרך ת'נשק."

התכנסנו יחד, אנשי תיאטרון בעלי רקע שונה, יהודים וערבי, חיילים קרביים וכאלה שמעולם לא אחזו בנשק, שמאלנים וימנים, צברים ועולים, כדי לבחון את המסך הכהה שמסתיר לנו את האור בקצה המנהרה.

לפניכם סְטִיָּרָה סאטירית המבקשת לאתגר דעות מקובעות ולערבב את היוצרות. הישאם יליד עזה אינו טיפוסי בשום צורה, הוא קרוע בזהותו ומייצג בו זמנית את התקווה והכשלון של שני העמים להידבר. יפתח וצליל הם שני יצוגים ישראליים מוכרים, המילואימניק השקול והסדירניק המורעל, אבל ככל שנכיר אותם טוב יותר נגלה שהם מורכבים יותר מהתווית שלהם.

האג'נדה שלנו לא מגויסת לטובת צד פוליטי מסוים, להיפך, שפטנו את כולם בחומרה מהולה באירוניה. עולם ההצגה נחלק לשניים: המנהרה מתחת לאדמה והעולם שמעל לאדמה. אם תרצו: עולם התקשורת ועולם חוסר-התקשורת.

תהליך החזרות היה מרתק. רבנו על פוליטיקה, התווכחנו על טרמינולוגיה וגילינו שלכל סיפור יש עוד צד. לעתים בכל זאת מצאנו עובדות קשות שאין להטיל בהן ספק. כחלק מהתחקיר צפינו בסרטים תיעודיים, חלקנו חוויות אישיות ונציג מטעמנו אף ביקר במנהרת תקיפה בגבול עזה. גם הסיפורים שידמו לכם מופרכים קיבלו השראה מהמציאות, שכידוע עולה על כל דמיון.

זהו אינו סיפור "אנטי מלחמתי" קלאסי. האנשים שנמצאים במנהרה, משני הצדדים, הם פטריוטים, מסורים לארצם ולעמם, אבל המצב שאליו נקלעו גורם להם לשאול שאלות נוקבות. "אף אחד אף פעם לא נייטרלי. אין דבר כזה נייטרלי - יש אדיש", אומר הישאם ואם הצלחנו לגרום לכם לא להשאר אדישים - עשינו את שלנו.

חשבנו הרבה על סוף הסיפור, שהוא לא רק סיפור ההצגה אלא קצת הסיפור של כולנו. האם תעצר אי פעם זרימתו האכזרית של מעגל הדמים בארצנו? האם נידונו לעד לחיות על חרבנו? האם יש אור בקצה המנהרה?

מכיוון שאנו מאמינים שבתיאטרון הקהל הוא חלק משמעותי ביצירה, נתנו לכם לקבוע. אנחנו בידיים שלכם. להצגה הזאת ישנם שני סופים ומי שיקבע מהו הסוף הערב הוא אתם. השחקנים יקבלו את התוצאות בזמן אמת ויאלצו לפעול על פי בחירת הקהל. מי שמצביע משפיע. כמו בחיים.

הסרט "שטח הפקר" (פרס התסריט בקאן 2001 ופרס גלובוס הזהב לסרט הזר 2002) היה לנו מקור השראה רחוק. בסרט חיילים סרבים ובוסנים נקלעים בעת מלחמה לרצועת אדמה בשליטת האו"ם. זהו סרט על איוולת המלחמה, שדמויותיו נטולות הביוגרפיה רחוקות מאיתנו. אך האם נוכל לבקר את המלחמה - כשהמשל והנמשל ניצבים מתחת לאפנו?

רועי חן, עירד רובינשטיין

